

“je moet dorst hebben naar het welzijn van je broers”
CATECHESE VOOR PADRE PIO'S GEBEDSGROEPEN
door Pater Luciano Lotti

Februari 2021

DE CHRISTELIJKE GEMEENSCHAP EN DE PERSPECTIEF ERVAN

Uit de brief van heilige apostel Paulus aan de Romeinen (1, 8-17)

In de eerste plaats breng ik door Jezus Christus dank aan mijn God voor u allen, want in de hele wereld spreekt men van uw geloof. God, die ik van harte dien door het evangelie van zijn Zoon te verkondigen, is mijn getuige, dat ik u zonder ophouden gedenk. Telkens weer smee ik Hem in mijn gebeden, dat zijn wil het mij eindelijk mogelijk mag maken bij u te komen. Want ik verlang er vurig naar u te leren kennen, in de hoop u enige geestelijke gave te kunnen meedelen tot bevestiging van uw geloof, of eigenlijk, om bij u en met u de vertroosting te smaken van ons gemeenschappelijk geloof, het uwe zowel als het mijne. Gij moet weten, broeders, dat ik dikwijls van plan ben geweest u te bezoeken, om ook onder u, evenals onder de overige heidenvolken, enige vrucht te oogsten; maar tot nu toe was ik telkens verhinderd. Ik sta in de schuld bij Griek en niet-Griek, bij ontwikkelden en ongeletterden; vandaar mijn bereidwilligheid om ook u, Romeinen, het evangelie te brengen. Voor dit evangelie schaam ik mij niet. Het is een goddelijke kracht tot heil van ieder die erin gelooft, allereerst de Jood, maar ook de heiden. Want daarin openbaart zich Gods gerechtigheid, die de mens rechtvaardigt door het geloof en het geloof alleen, volgens het woord der schrift: Die gerechtvaardigd is door het geloof zal leven.

Uit de brief van Pater Pio aan Erminia Gargani

Mijn liefste dochter,

Moge het allerheiligst Hart van Jezus jouw hart meer en meer omvormen tot het volmaakt en waardig voor hem is. Ik heb je brief ontvangen en ik antwoord met een vertraging van een paar dagen, om nu je ziel, waar de mijne zo op gesteld is, hartelijk te begroeten. Ik zal nooit ophouden om voortdurend vele genaden voor je af te smeken bij de Heer, zowel bij de Heilige Mis, als in openbare en privégebeden. Maar ik vraag “vooral” om goddelijke liefde voor jou. Dit is alles voor ons; dit is de honing die al onze genegenheid en daden zoet moet maken, mijn goede dochter.

Oh mijn geliefde dochter, hoe gelukkig is ons innerlijke koninkrijk als deze heilige liefde erin regeert! Hoe gezegend zijn de vermogens van de ziel als ze gehoorzamen aan zo'n wijze Koning! Nee, mijn goede dochter, als we aan God en Zijn rijk gehoorzamen, laat Hij geen

ernstige zonden toe om in onze zielen te wonen, noch gehechtheid aan de meeste dagelijkse zonden. Het is waar dat Hij hun toestaat om de grenzen van onze zielen te bereiken, Hij laat zelfs toe dat de ergste verleidingen daar ronddwalen, maar dat doet Hij zodat we de gevraagde deugden in die specifieke strijd moeten uitoefenen, zodat ze in de praktijk worden versterkt en verfijnd, waardoor wij geschikt worden voor toegang tot het hemelse Jeruzalem, om deel te worden van Zijn mystieke werk. Het is evenzeer waar dat Hij de “meester spionnen” (dagelijkse zonden en onvolkomenheden) vrij laat circuleren in zijn koninkrijk, maar dit is alleen maar om ons te laten zien dat we zonder hem prooi zouden worden voor onze vijanden.

Door wat ik tot nu toe heb gezegd, zult je je gerealiseerd hebben hoezeer ik al de ontmoediging en neerslachtigheid van de geest afkeur, die in je voorkomt als gevolg van de aanblik van je zonden, samen met de onvolkomenheden waarin je valt zonder het te wensen, of liever gezegd, waarin jij vindt dat je gevallen bent in spirituele strijd die de vijand zou willen winnen.

Je moet de verleidingen moedig bestrijden met een sterke ziel, en hen bestrijden samen met de Allerhoogste. Als je valt, blijf daar niet lichamelijk en geestelijk neergeworpen. Verneder jezelf diep, maar zonder ontmoedigd te worden. Verootmoedig jezelf zonder jezelf te vernederen. Was je onvolkomenheden en je val met oprechte tranen van berouw, zonder gebrek aan vertrouwen in goddelijke Goedheid, die altijd groter zal zijn dan je ondankbaarheid. Besluit het goed te maken zonder aanmatigend te zijn, maar je kracht moet alleen in God zijn. Tot slot, geef oprecht toe dat als God niet je pantser en schild zou zijn, je onbeschermd doorboord zou zijn met elke vorm van zonde. En het is om deze reden dat je jezelf altijd in de genade van God moet houden met doorzettingsvermogen bij het uitvoeren van je spirituele oefeningen, en laat dit je belangrijkste zorg zijn.

Aan de andere kant, mijn geliefde dochter; je moet altijd moed hebben, en als slapheid of zwakte van de geest op je af komen, ren naar de voet van het kruis, plaats jezelf te midden van de hemelse parfums en je zult ongetwijfeld getroost en versterkt worden.

Vele malen per dag leg ik jouw hart voor aan de eeuwige Vader en dat van zijn geliefde Zoon, en ik doe het ook altijd tijdens de Heilige Mis. Hij zou het niet kunnen weigeren vanwege deze verbond waardoor ik het aanbod doe. Ik neem aan dat jij aan jouw kant hetzelfde voor mij doet.

Beveel me altijd aan God, en vraag hem om de genade dat ik niet langer kan worden blootgesteld aan verdere beproevingen. Ben je liefdadig geweest en heb je de noveen voor mij gebeden aan Onze Vrouwe van Pompeï, samen met al het andere?

Je vraagt me ook naar de orde die je wilt omarmen. Op dit moment ben ik terughoudend om

oordeel te vellen in dit verband. Als je naar San Marco gaat, overleg met de pater provinciaal, met betrekking tot de religieuze orde en vertel hem alles.

Ik laat je achter in het Hart van Jezus; Laten we elkaar vaak vinden, in Hem.

Ik neem afscheid van je met de heilige kus van de Heer en in Hem zegen ik je van harte.

Pater Pio, kapucijn.

CATECHESE

Een vraag: Hoe kunnen we dienen voor de komst van het Koninkrijk van God?

Een van de grote moeilijkheden van de moderne mens is te accepteren dat de wereld behoort aan God. Secularisme betekent niet altijd atheïsme, er zijn er inderdaad velen die het idee van een transcendente, onzichtbare wereld accepteren; maar het wordt moeilijk om in het reine te komen met deze realiteit, net wanneer we spreken van een God die ons wil begeleiden om beter te leven op deze aarde.

“Onderwerping” aan zijn wil wordt ook door vele gelovigen bijna als een last ervaren. Respect voor de morele principes die uit de Bijbel komen, is het voorwerp geworden van vrije interpretatie, zodat boven de geboden en voorschriften van de Heer - zelfs onder gelovigen - het “naar mijn mening” of het concept van een democratische ethiek komen te staan: “iedereen doet het, dus het is niet verkeerd”.

Geloof vraagt ons om te weten hoe verder te kijken, hoe de beperkte muren van onze ego's te overwinnen door te kijken naar de wereld als een prachtig geschenk van God. *“Heer, onze Heer, hoe ontzagwekkend is uw Naam op de aarde.”* (Psalm 8,1)

De horizon van het geloof

Als we de horizon overwegen, kunnen we zelfs een goede start van een dag maken; de rijkdom van kleuren, de heldere hemel en de frisse lucht kan een grote inspiratie zijn om goed te doen en meer te doen. Laten we proberen met ditzelfde optimisme te kijken naar de horizon van de christelijke gemeenschap, van onze gemeenschap, van de realiteit van de Kerk waarin we leven.

Laten we verder kijken dan de kleine problemen van onze sacristieën, die soms onder invloed van moeilijke relaties en trivialiteiten gebeuren en weinig eer bewijzen aan ons als christenen. Voorbij deze kleine problemen is er een wereld die behoort tot God; en hoewel we, vanwege onze kortzichtigheid, er niet in slagen Zijn werk te zien, houdt Hij nooit op deze wereld lief te hebben en te verbeteren, zoals Hij dat gedaan heeft in elke tijd van de geschiedenis. De grote

overwinning van de duivel is om ons te isoleren van deze wereld, om ons te dwingen de wereld als ziek en onherstelbaar te zien door zijn ondeugden en zijn goddeloosheid. We vallen in dezelfde fout, net als degenen die zeggen dat God niet bestaat of degenen die de wereld willen loskoppelen van zijn gezag.

De Vader die in de hemel is, die liefde en voorzienigheid is, heeft ons in deze wereld geplaatst; zijn grenzen begrijpen, zijn lijden en tegenstrijdigheden waarnemen is niets minder dan de eerste stap van onze missie, iedereen te helpen om te ontdekken wat God al voor ons doet.

“Zend uw Geest om de aarde te vernieuwen” is niet zomaar een gebed, maar het is de aanroep van de Kerk, het mystieke lichaam van Christus, het volk van God, dat zich bewust wordt van de innerlijke kracht ontvangen op de dag van Pinksteren.

Als we geen vertrouwen hebben in de werken van de Geest, kan de roep van de armen, van het lijdenden, van de zieken, de sociale en de gezins-onrust ons overweldigen, en het pessimisme en wantrouwen in de mens voeden en het vertrouwen verliezen in de samenleving die adequate antwoorden kan geven aan de behoeften van de mens.

Op dezelfde manier is het echter verkeerd om te denken dat, door alleen maar in de kerk te blijven en door te bidden de Geest alle problemen van de mens op zal lossen, en het ene na de andere wonder zal verrichten.

De Bijbel laat ons God zien die voortdurend het hart van de mens voorbereidt, hem helpt ontwikkeld en volwassen te worden in zijn eigen omgeving, hem leidt langs zijn paden door de aarzelingen te aanvaarden en verraad te vergeven. Een nieuw hart is een geschenk dat God maakt in een langzame reis van het geloof, waarvan we protagonisten, maar ook metgezellen zijn. We hebben Abraham, Isaak, Jakob, Mozes als voorbeeld. Ze waren verbonden met hun tijd, met hun grondgebied; ze verbonden zich persoonlijk, zoals elk profeet dat deed, zoals Heer Jezus in de eerste plaats deed.

En het Woord werd vlees

Jezus voelt het wantrouwen van de mens op zijn huid, ervaart zijn dubbelzinnigheden tot het punt van het aanvaarden van zijn onterechte veroordeling, maar Hij stopt niet, Hij blijft zijn koninkrijk tot het einde verkondigen: *“Maar als Ik door de vinger Gods de duivels uitdrijf, dan is inderdaad het Rijk Gods tot u gekomen.”* (Luc 11,20). Hij verdrijft demonen, Hij doet wonderen, zijn woord gaat gepaard met buitengewone tekenen. Woord en teken zijn de twee gezichten van dat mysterie dat plaatsvindt in het hart van iedere mens: Jezus houdt van ons, Hij geeft zijn leven zodat zijn koninkrijk ons hart kan binnengaan; soms begeleidt Hij deze komst met tekenen om ons de rijkdom en overvloed van zijn genade te laten begrijpen. Het vond plaats op het moment van zijn komst in het vlees, zijn geboorte, maar dit mysterie wordt

herhaald in de Kerk, die de bode van zijn koninkrijk is, en - soms - getuige van zijn wonderen: woord en tekenen zijn onafscheidelijk geworden.

Daarom vind ik het jammer dat de persoon van pater Pio, net als andere heiligen van onze tijd, gedegradeerd is tot het gebied van de buitengewone, hij wordt gezien als een mysterieus fenomeen en we zijn niet in staat om de belangrijke boodschap te accepteren die de Geest ons door zijn persoon geeft.

De standpunten zijn tegenovergesteld: men benadert de mirakelen of stigmata van pater Pio met onderzoekende oog van de niet-gelovige of men is nieuwsgierig en gelooft zonder dat hij in staat is om verder te gaan dan dat.

Pater Pio is een geschenk aan de Kerk van onze tijd om die te aan te sporen - net als zoveel andere geschenken - om haar horizon breder te maken, om de behoefte van geloof van de mens van vandaag te horen. Het antwoord dat de Geest ons geeft via pater Pio is dat waarover paus Franciscus spreekt, maar die al aanwezig was in vele toespraken van paus Benedictus XVI: om niet door proselitisme (het proberen te bekeren van mensen tot je eigen mening), maar door aantrekkelijkheid te veroveren.

“De Kerk moet niet met proselitisme werken”, zegt paus Benedictus XVI. “Zij ontwikkelt zich eerder door aantrekkelijkheid.” Net zoals Christus iedereen tot zichzelf trekt ‘met de kracht van zijn liefde, culminerend in het offer van het kruis, zodat de Kerk haar missie vervult in de mate dat zij, in verbondenheid met Christus, al haar werk in het geestelijke en concrete, doet in overeenstemming met de liefde van zijn Heer”.

Wij zijn het gezicht van Christus

Pater Pio's “wereldwijde bezoekers” waren het resultaat van zijn aantrekkingskracht, van een zeer specifieke oorsprong. In de brief gericht aan Nina Campanile van november 1922 (4 jaar zijn al verstreken sinds de stigmatisering, een grote menigte is aangekomen in San Giovanni Rotondo, de eerste vervolgingen zijn begonnen), reflecteert pater Pio op zijn bestaan, op zijn jeugdige twijfels en op zijn lijden en dan spreekt hij over de triomf van God in zijn geschiedenis: “Je bent uiteindelijk opgestaan ...”

Juist in die jaren werden de beschuldigingen die het hele leven van de broeder zullen vergezellen geformaliseerd: hij deed aan proselitisme. Hij werd beschuldigd de “zogenaamde” stigmata gebruiken om mensen aan te trekken. In het werkelijkheid was pater Pio zich er terdege van bewust dat hij een arm instrument in de handen van God was.

Dit is het verschil tussen aantrekkingskracht en proselitisme: ik laat God werken in mijn leven, ik laat Hem mij begeleiden in evangelisatie en in mijn missionaire keuzes. Eens vertelde paus Franciscus tijdens catechese over de bekering van de Ethiopiër, waarbij apostel Philippus hem "bij toeval" ontmoette en hem de teksten van Jesaja over de zending van

Christus uitlegde, en vraagt zich af: “Wie spoorde Filippus aan om de koets van de Ethiopiër te benaderen? Het is de Heilige Geest. De Heilige Geest is de belangrijkste speler in deze daad van Evangelisatie.”

“Vader, ik ga evangeliseren” – “Ja, en hoe doe je dat?” – “Ah, ik verkondig het Evangelie en ik zeg wie Jezus is, en ik probeer mensen ervan te overtuigen dat Jezus God is”. “Mijn beste, dit is niet evangelisatie, als er geen Heilige Geest is er geen evangelisatie. Dit kan proselitisme zijn, reclame... Maar evangelisatie impliceert dat je geleid wordt door de Heilige Geest, dat Hij het is die je tot verkondigen aanspoort, tot verkondiging met getuigenis, zelfs met martelaarschap, zelfs met de woord.”

Onderscheidingsvermogen impliceert dat ruimte gegeven moet worden precies aan deze werking van de Heilige Geest, maar we hebben allemaal een beetje ervaren hoe dit woord wordt opgeblazen en in een min of meer bewuste manier kan worden misbruikt. Het is gemakkelijk om ervan overtuigd te zijn dat de Geest ons wil vragen om iets te doen, net zoals het gemakkelijk is om ervan overtuigd te raken dat - gezien de leeftijd, de moeilijkheden en, waarom niet, de mislukkingen - de Geest ons vertelt om niets meer te doen. We allen kunnen we Gods tekens lezen zoals we willen.

Een stukje uit de Handelingen van de apostelen treft mij altijd: *“De heilige Geest en wij hebben namelijk besloten u geen zwaardere last op te leggen dan de onvermijdelijke: u te onthouden van spijzen die aan afgoden geofferd zijn, van bloed, van wat verstikt is en van ontucht. Als gij uzelf daarvoor in acht neemt zal het u goed gaan. Vaarwel!”* (Hand.15.28-29). Beslissend moment waarop de Kerk zich opent voor de heidenen en besluit de besnijdenis niet verplicht te stellen; het is een zeer belangrijk moment van onderscheidingsvermogen waarin twee deelnemers een actieve rol spelen: de Heilige Geest en de apostolische gemeenschap. Om excessen in overdadigheid en opdringerigheid te voorkomen, evenals autoritair gedrag, ontsnapt uit de sacristie, die ons vervreemden van de werkelijkheid, is het noodzakelijk dat de juiste rol wordt gegeven aan het werk van de Heilige Geest en aan het onderscheidingsvermogen van de gemeenschap.

Ons voorbereiden op de missie betekent dat we onze groepen echt discipelen van de Heilige Geest maken, maar ook openen voor discussie en onderscheidingsvermogen. Naast steriele klachten en alledaagse woorden, is het nodig om te streven naar een dialoog die ook zijn standpunt overdraagt aan de gemeenschap, die in staat zal zijn te kunnen bidden, te onderscheiden en te adviseren voor het beste.

Mannen en vrouwen als zendelingen

Het pad van de Kerk van de afgelopen jaren toont ons de richting van ons onderscheidingsvermogen: verder gaan dan onze kleine horizon, om dezelfde vermogens te hebben als pater Pio als het gaat om te kijken naar de werkelijkheid met de behoefte van

mensen aan God, met hun onuitgesproken vragen. We hebben geen waarheden in onze zakken om uit te delen, maar in onze harten hebben we die hoop die we moeten koesteren, die zekerheid dat God in staat is om de wereld te redden op elk moment. We beginnen ook onze missie in de praktijk te brengen, door zelf als apostelen van hoop te leven, de bijeenkomsten te bevorderen over de betekenis van christelijke hoop, en onze broeders en zusters uit te nodigen met ons te bidden om Jezus' gebed te laten horen: “Uw rijk kome.”

GEBED TOT HEILIGE PIO DOOR MONSEIGNEUR MICHELE CASTORO

O glorievolle pater Pio, nederige dienaar en trouwe discipel van het Lam, u volgde Hem tot het kruis, en bleef uzelf aanbieden als een slachtoffer voor onze zonden. Verenigd met Hem en vervuld met Zijn liefde, brengt u het goede nieuws van de opstanding aan de armen en de zieken, door ons het barmhartige gelaat van God de Vader te tonen.

O onvermoeibare man van gebed, vriend van God, zegen degenen die in uw Huis voor de Verlichting van het lijden werken en degenen die het steunen, zodat zij bakens van licht kunnen zijn in deze gekwelde wereld, en de geur van uw liefdadigheid in alle richtingen kunnen verspreiden.

O heilige van het Paradijs, verkrijg voor ons van onze Almachtige God gezondheid van lichaam en ziel, vrede in onze gezinnen en volharding in ons christelijk leven, zodat we door uw hulp het eeuwige leven mogen verkrijgen.

Amen.